

cedentium voluntatibus, conditi. nibus, protesta-
tionibus, & clausulis in ipsismet resignationibus,
feu cesionibus, aut Procuratorum Constitutioni-
bus, & mandatis, ac aliis etiam ad preservationem
suorum iurium, & significationem, quod non ali-
ter, nec alio modo resignant, seu cedunt, appo-
sitis, omnibusque, & angulis aliis, quae idem Gre-
gorius Prædecessor in releta Constitutione voluit
non obstat; Dataria quoque usus, stilis, tole-
rantis, permissionibus, & consuetudinibus, etiam
diuturnis, & inveteratis, in contrarium præmissor-
um quomodolibet facientibus, vel extantibus;
Quibus omnibus, & singulis, illorum omnium, &
singulorum qualitates præsentibus pro sufficienter
expressis habentibus, quatenus eisdem præsentibus
adversantur, specialiter & expressè, motu, scientia,
& potestatis plenitudine paribus, derogamus,
ceterisque contrariis quibuscumque.

Caeterum Dilecto Filio Magistro Joanni Jaco-
bo Millo Datario nostro, ejusque in Officio hujus-
modi Successoribus in perpetuum, ceterisque ejus-
dem Dataria nostra Officialibus, ad quos spectat,
& pro tempore spectabit in futurum, ipsarum te-

nore præsentium injungimus, & mandamus, ut hanc
præcepti nostri formam, & methodum à nobis præ-
scriptam præ oculis habentes, eam pro virili parte
singuli adamusim observent, & ab aliis exactissimè
observari faciant; penales quoque sanctiones nos-
tras adversus temerè contravenientes executioni
cum effectu demandent.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc pagi-
nam nostræ confirmationis, approbationis, innova-
tionis, inhibitionis, irritationis, annulationis, vol-
untatis, præcepti, decreti, mandati, & derogatio-
nis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si
quis autem hoc attentare præsumperit, indignatio-
nem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, &
Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Major-
em anno incarnationis Dominicæ millesimo septin-
gentesimo quadragesimo sexto, decimo septimo Kal-
endas Junii, Pontificatus nostri anno sexto.
*D. Card. Passionis. J. Datarius, Visa de Curia,
I. C. Bolchi. L. Eugenius. Loco ✕ Plumbi. Regis-
trata in Secretaria Brevium. Publicat. die 25. Ju-
nii 1746.*

DE RESIDENTIA EPISCOPORUM.

BENEDICTUS EPISCOPUS,
Servus Servorum Dei, ad perpetuum
rei memoriam.

AD Universæ Christianæ Reipublicæ, statum ad
Ecclesiasticarum legum custodiam, & fide-
lium populorum salutem, tam magni refert singu-
los Patriarchalibus, Primatialibus, Metropolitanis,
& Cathedralibus Ecclesiis præpositos, in ipsis Ec-
clesiis, vel Diocesis sibi creditis assiduè residere;
ut difficile sit aliud ullum reperire Ecclesiasticæ dis-
ciplinæ caput, quod aut Conciliaribus Canonibus,
atque Decretis, aut Apostolicæ Sedis Constitutio-
nibus, & Sanctionibus tam sæpe, tanque impensè
inculcatum fuerit, & commendatum. Ut autem
antiquiora Caonica statuta prætereamus, nobis
satis erit innuere, quid hac de re decreverit Sacro-
sancta Tridentina Synodus, *sess. 6. cap. 1. & sess. 23.
cap. 1. de Reformat.* tum ea, quæ recol. mem.
Prædecessor noster Urbanus Papa VIII. præscripsit
in sua Constitutione data apud S. Petrum, die 12.
Decembris, anni 1634. quæ incipit: *sancta Syno-
dus*, & in qua præcedentes aliorum Romanorum
Pontificum Pii V. Gregorii XIII. & Clementis VIII.
Leges, & Constitutiones retulit, confirmavit, &
amplavit. Neque opus est recensere omnes En-
cyclicas litteras, quæ ad Patriarchas, Primate, Ar-
chiepiscopos, & Episcopos de implendo hujusmo-
di residentia onere identidem admonendos ab hac

Apostolica Sede mitti consueverunt, ut patet ex
Epistola jussu Ven. Servi Dei Innocentii Papæ XI.
Prædecessoris quoque nostri scripta die 5. Februa-
rii anni 1678. item ex alia die 24. Decembris, ann.
1707. à felic. record. Clemente Papa XI. ad suum,
& Apostolicæ Sedis Nuncium Neapoli commoran-
tem conscripta, ut illius Regni Præfules ad residen-
dum in propriis Ecclesiis, & Diocesis abigerentur,
neon ex ejusdem Clementis litteris in
forma Brevis, datis die 25. Maii anni 1709. ad Ar-
chiepiscopos, & Episcopos Polonia, qui obtentu
turbarum, & disensionum, quæ tunc in eo Regno
verfabantur, suas reliquerant Ecclesias, atque
Dioceses.

Neque porro nos hac in re Apostolici Officii
nostri partes desiderari permisimus, vix enim in-
scrutabili divi quæ providentiæ consilio, in hac sup-
rema Ecclesiæ universalis specula collocati fuimus,
quam veterem Prædecessorum nostrorum morem
in usum revocantes, ad Ven. Fratres omnium per
Orbem Ecclesiarum Antistes Apostolica scripta
direximus, quibus inter cætera salubria monita,
hoc etiam de residendo in propriis Ecclesiis pecu-
liari studio iis inculcare, & tam gravissima damna,
quæ ex eorum absentia proveniunt, quam magnas
utilitates, quas eorum præsentia conceditis ipsis
Diocesis affert, ante oculos præponere non præ-
termisimus, ut videre est in *§. 4. Epistolæ Ency-
clicæ diei 3. Decembris, anni 1740. à nobis conscrip-*

criptæ, quæ in tomo 1. Bullarii nostri nuper vul-
gati vum. 1. impressa est. Qui autem hominum cor-
da scrutator Deus, is sanè novit quanto, & quam
acerbo animi nostri dolore nonnumquam acceperim-
us; Ecclesiasticas regulas ab aliquo ex fratribus
hac in parte violari, & quantopere studuerimus,
nunc admonendo, nunc obsecrando, nunc incre-
pando, absentes quidem per litteras, & præsentem
vero ipsa voce ad debitum Residentiæ Officium re-
vocare. Quin etiam laudabilibus Prædecessorum
nostrorum vestigiis inhaerentes, in nostra, & Can-
cellariæ Apostolicæ Regula, qua Beneficia in octo
anni mensibus vacatura, nostræ dispositioni, & colla-
tioni reservavimus, simul etiam iisdem Patriarchis,
Archiepiscopis, & Episcopis residentibus gratiam
alternativè mensium, certis modo, & forma ab iis
acceptandam, libenter obtulimus; nimirum, ut
quandiu ipsi apud Ecclesias, aut Dioceses suas ve-
rè, & personaliter residerent, de Beneficiis hujus-
modi Ecclesiasticis, quæ extra Romanam Curiam in
Februarii, aliisque alternis anni mensibus vacare
contingeret, dummodo alias dispositioni Apostolicæ
reservata, vel affecta non essent, liberè disponere
valerent, facultatem tempore Pontificatus nostri
duraturam concessimus, quo scilicet iidem Episco-
pi, & Majores Ecclesiarum Præfules amplio-
rem potestatem in Beneficiis prædictis conferendis sic
obtinentes, hac etiam Apostolicæ nostræ liberalita-
tis gratificatione illecti, ad personalem residentiam
prædictam libentius obediunt adducerentur.

Quoniam vero, & certæ quædam cau-
sæ adesse possunt, & hujusmodi occasione inci-
dere, propter quas, prævio Romani Pontificis as-
sensu, & approbatione, liceat Episcopo à propria
Ecclesia, & Diocesi per aliquod definitum tempus
absente, ea vero absentia, quæ ad modicum tempus
protrahitur, neinvenit desertæ residentia reum
constituit; ideo, & in Conciliis, & in Apostolicis
Constitutionibus ad præcavendos abusus, tam circa
hujusmodi causarum, & occasione relevantiam,
quam circa tolerabilia temporum spatia, provide
statute leges, & regulæ reperiuntur. Et quidem iuste,
ac legitimè absentia causæ à præfata Tridentina
Synodo, *cit. cap. 1. sess. 23.* non aliæ agnitæ fue-
runt, quam Christiana charitas, & tam gravissima
debita obedientia, & evidens Ecclesiæ, vel Repu-
blicæ utilitas. Verum his etiam causis deficientibus,
quam eadem Sacrosancta Synodus perpendisset ex
veterum Canonum sententia, minimè abesse videri
eos, qui aliquantisper absunt, & statim sunt rever-
suri; omnibus Ecclesiarum Antilibus indixit, ut
sibi licitum non putarent singulis annis duo, aut
tres ad summum menses, si bene continuos, si-
ve interruptos extra proprias Dioceses commorari,
eosque simul admonuit, ne per illius temporis spa-
tium, Dominici Adventus, Quadragesimæ, Nati-
vitatibus, Resurrectionis Domini, Pentecostes item, &
Corporis Christi diebus ab Ecclesiis suis Cathedra-

libus absente, nisi forte Episcopalia munia in aliis
Diocesium suarum locis eos detinerent; eamque
præterea rationem ab iis haberi voluit, ut absque
ullo Gregis detrimento concessa uterentur libertate,
& ut id æqua ex causa fiat & quibus verbis animi le-
vitate, oblectationum cupiditas, aliæque futiles causæ
penitus excluduntur.

Præfatus autem Urbanus Prædecessor ad pecu-
liares occurrentes casus descendens, Episcopis in
Curia promotis unum concessit mensem (quem
postea declaratum fuit, à die ipsorum promotionis
in Consistorio computandum esse) quo mense elap-
so, singuli ad proprias Ecclesias se conferre debe-
rent. Sed quum in Concilio Romano, habito à felic.
record. Benedicto Papa XIII. Prædecessore pariter
nostro, Episcopi exposuissent, tam exigui temporis
spatio non posse à recens promotis suis in Urbe ne-
gotia expediri, idem Benedictus facultatem concessit
Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali suo, & Romani
Pontificis pro tempore in Urbe, ejusque districti
Vicario, ut præfatum unius mensis terminum, juxta
casum contingentiam, & causâ cognita, ad alios
quadragesima dies, & non ultra, prorogare posset.

Præterea Episcopis ad Sacra Apostolorum si-
mina statutis temporibus visitanda personaliter ac-
cedentibus supradictus Urbanus Prædecessor indulgit,
ut qui Ecclesiis citra Montes, & citra Mare possit
præsiderent, per quatuor; qui verò ultramontis, &
Ultramontanis Ecclesiis præsent, per septem men-
ses continuos à residentia in suis respective sedibus
facienda, hujusmodi visitationis gratia, excusaren-
tur.

Cum vero idem Urbanus declarasset, se, per ea,
quæ in suis præfatis litteris constituerat, minime
sublatam voluisse dictam trium mensium licentiam
à Concilio indultam; hinc plures ortæ quæstiones,
& varia condita sunt Decreta ab eodem Urbano,
ejusque successoribus approbata, ejusmodi sunt,
non licere trimestrem absentiam prædictam con-
jungere, si-ve cum eo tempore, quo permittitur
Episcopis post suam promotionem in urbe commo-
rari, si-ve cum eo, quod ad peragendam sacrosancti
liminum visitationem eidem concessum fuit; neque
fas esse absentia tempora ita disponere, ut tres
postremi menses unius anni continerentur cum tri-
bus prioribus mensibus anni subsequen-
tis. Sicque etiam videtur prædictos menses conjugere
cum eo anni tempore, quo propter aeris in salubri-
tatem, alicui Episcopo permittitur extra Diocesis
degere; ne scilicet continuas absentia temporibus,
vernus simul, & æstivos menses; si-ve æstivos una
cum autumnalibus extra Diocesis duos contingat.
Denique, ne quis indulgentia Sacri Concilii per
fraudem abuti posset, declaratum fuit, prædictam
trium mensium vacationem intra ejusque annu-
mites coerceri, ut qui uno usus ea non fuerit,
non ideo sequenti anno diutius ab Ecclesia sua
absente valeat.

Et quoniam Tridentina Synodus sub legibus de residentia hujusmodi ipsos etiam S. R. E. Cardinales nominatim comprehendit; Præfatus Urbanus Prædecessor, advertens nonnunquam evenire, quod aliquis ex Cardinalibus alicui Patriarchali, seu Metropolitanæ, aut Episcopali Ecclesiæ præpositus, unum simul ex Episcopatus suburbicariis obtineret, constituit, ut hujusmodi Cardinales in primodictis Ecclesiis, non autem apud Episcopatus suburbicarios, residere tenerentur.

Denique tam in prædicto Concilio, quam in citata Urbani Constitutione, contra transgressores hujusmodi legum, quæ ad residentiam pertinent gravissimæ pœnæ statuta fuerunt, quarum executionem idem Urbanus primo quidem demandavit Auditori causarum Curie Camera Apostolicæ; verum biennio post, totam hujus materiæ cognitionem delegavit Congregationi particulari à se deputatæ, quam compositam esse voluit ex tunc, & pro tempore existentibus Cardinali Romani Pontificis in Urbe Vicario, necnon ejusdem Pontificis Datario, & Secretario Status, ac Secretario Brevium duobus item Secretariis Congregationum, negotiis, & Consultationibus Episcoporum, & Regularium, ac interpretationi, & executioni Decretorum prædicti Concilii Tridentini respective præpositarum. Et quidem prædicto Cardinali Vicario facultatem tribuit, ut iustus ex causis; & cum consilio prædictorum Prælatorum concedere posset Episcopis licentiam abscedendi à propriis Ecclesiis, & Diocæsis, spatio dumtaxat dierum quadraginta, ut in ipsis Urbani litteris datis die 1. Januarii 1636. distinctius præscribitur.

Hujus Congregationis Caput, seu Præfectus, ex quo eadem instituta est, semper fuit præfatus Cardinalis Vicarius pro tempore existens; quemadmodum ejusdem Secretarii munus is semper gessit, qui Congregationi Concilii Tridentini fuit à Secretis; unde etiam nos ipsi, dum in minoribus constituti Officio Secretarii prædictæ Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini interpretum fungemur, par quoque munus Secretarii alterius Congregationis super residentia Episcoporum simul sustinimus. Quæ sane Congregatio, ut ex illius Secreta regestis apparet, tam ipsius Urbani Prædecessoris temporibus, quam aliis subsequens, non semel singulis annis adunari consuevit; id, quod à sanem. Prædecessore pariter nostro Clemente Papæ XI. in usum revocatum fuit, & identidem per actum, nobismetipsis præfatum Secretarii munus obeuntibus, consecutum à nobis, & impressis foliis, ea prorsus methodo, quæ pro causis ad Congregationem Concilii pertinentibus observatur.

Ut autem Episcopi à suis Ecclesiis, vel Diocæsis licite abesse possint, cum præter causam Canonicam, expressa quoque licentia Romani Pontificis, ut supra diximus, sit necessaria, excepto casu prædictæ trimestris absentia à Concilio permittitur,

pro qua nulla peculiaris requiritur licentia, quam idem Concilium Episcoporum abscedentium conscientia relinquit; de æquitate causæ iudicium facere; hinc est; quod quæcumque hujus generis licentia olim indulgeretur per speciale chirographum manu Pontificis signatum expediebatur. Postmodum vero inductus fuit mos describendi omnes hujusmodi licentias in unico folio, quod Pontifici subscribendam deferretur; quem sane morem à prædecessoribus Secretariis invecutum, nos quoque servavimus.

Cum autem post absentiam duodecim annorum, quorum duos apud Anconitanam, & decem apud Bononiensem Ecclesiis Regimini nostro successivo commissas, assidue residendo transigimus, in Urbem reversi, & ad Apostolicam Sedem, quamvis imminentes, evecti fuerimus; Congregationis præfate sessiones, materia forsitan deficiente, non amplius frequentari comperimus; neque porro Chirographa, aut folia signanda nobis oblata fuerunt; sed facta nobis ore tenus à Prælato dictarum Congregationum super executione, & interpretatione Concilii, & super Residentia Episcoporum Secretario, & tam petitionum Episcoporum, qui vacationem à residentia postulabant, quam causarum, quibus hujusmodi petitiones innitebantur, relatione; nostroque desuper accepto responso; opportuno singulis decreta præscribi, eaque à Cardinali Vicario nostro, tanquam sæpe dictæ Congregationis super Residentia Episcoporum Præfecto signari consueverunt. Verum cum nos hanc agenda rationem pro rei gravitate nimis compendiarium judicaverimus, yltimum est nobis motu proprio, & ex certa scientia non solum pro debita, ut ajunt, actus solemnitate, sed etiam pro ipsius rei substantia, & pro maturiori examine causarum, quæ ad hujusmodi licentias obtinendas afferuntur, infra scriptas leges, & ordinationes inviolabiliter in posterum observandas, Apostolica auctoritate, tenore præsentium, edicere, & constituere.

Primum itaque relata superius Sacrosanctæ Tridentinæ Synodi Decreta, *sess. 6. cap. 1. & sess. 23. cap. 1. de Reform.* laudatæque Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum Pii IV. Gregii XIII. Clem. VIII. & Urb. pariter VIII. Constitutiones, & Ordinationes, necnon omnes, & singulas, quas supra innumis, resolutiones Apostolicæ Sedis auctoritate editas, innovantes, & tam Decretorum, quam Constitutionum, Ordinationum, & resolutionum hujusmodi tenores etiam vires pro satis hic expressis ac etiam de verbo ad verbum insertis habentes, & haberi volentes, illaque, & illas, quatenus opus sit, iterum plenissime approbantes, & confirmantes omnia, & singula in ipsis contenta, & ab iis ad quos spectat, & pro tempore in posterum spectabit, attendi, & in omnibus, quæ nostris hinc litteris non advenferunt, exactissime impleri, & observari volumus, statuimus, & in virtute

tute sanctæ obedientie mandamus, atque precipimus, non obstantibus quibuscumque privilegiis, aut contrariis, etiam quantumvis inveteratis, ulibus, & consuetudinibus, quæ potius abusus, & corruptelæ dici debent; quibus, si forte adesse, aut allegari contingat, motu, ac scientia simili, ac de prædictæ Apostolicæ auctoritatis nostræ plenitudine, derogamus, & derogatum esse volumus, & decernimus.

Secundo loco, & consequenter ad præmissa adversus prædictarum Legum, & Constitutionum transgressores; omnes, & singulas pœnas in eisdem Decretis, & Constitutionibus latas, & comminatas, auctoritate quoque nostra confirmamus, & innovamus; amissionis scilicet quartæ partis fructuum unius anni, ipso facto ab iis incurrendæ, qui legitimo impedimento, seu iustus, & rationabilibus causis cessantibus, & absque expressa, ut præfertur, Apostolicæ Sedis licentia, sex mensibus continuis extra suam Diocæsem morando abfuerint; & amissionis alterius quartæ partis fructuum eodem modo incurrendæ, ubi hujusmodi absentia ad alios sex menses protrahatur, ut in prædicto Conc. Trid. *sess. 6. cap. 1. de Reform.* statutum fuit; incursum quoque in peccati mortalis reatum, & obligationis restituendi fructus in absentia perceptos, nulla etiam prævia declaratione, eosque erogandi in Ecclesiarum fabricas, seu in subventionem pauperum ipsius locis, quacumque conventionem, seu compositionem pro hujusmodi fructibus male perceptis prohibita; ut in eodem Conc. *sess. 23. cap. 1.* præscribitur. Similiter impostam à prædicto Pio IV. Prædecessore pœnam amissionis facultatum restandi, & disponendi, si quæ transgressores hujusmodi comperere dignoscantur; necnon inhabilitatis ad majores dignitates, & Ecclesias obtinendas, quam præfatus quoque Prædecessor Clem. VIII. indixit, per omnia confirmamus, & innovamus. Quibus omnibus hoc etiam superaddimus; ut iidem transgressores omnibus, & singulis indultis, & privilegiis, quæ forsitan ipsis, tanquam Pontificio solio assistentibus concessa fuerint, ipso facto privati esse censentur. Decernentes sub transgressorum nomine comprehendi non solum eos, qui præter tres menses à Concilio toleratos, absque legitima causa, & expressa Romani Pontificis licentia extra proprias Diocæses commorantur; sed eos etiam, qui hujusmodi licentiam falsis, simulatque causis dolose extorquere non dubitaverint; vel ea semel rite, recteque obtenta, præscriptos in eadem limites, ac præterminatum tempus prætergressi fuerint. Quod si nihilominus aliqui non minus Canonica statuta, quam proposita hujusmodi pœnas contemnentes, in sua contumacia confirmati, perseverare præsumserint; volumus adversus istos ad ulteriora cum effectu procedi, juxta mentem ejusdem Conc. Trid. quod in citato *cap. 1. sess. 6.* Romanum Pontificem pro tempore existentem hortatur, ut suæ supremæ Sedis auctoritate in

hujusmodi transgressores ad severiorem Sacrorum Canonum normam animadvertat, atque etiam Ecclesiis ipsis de utilioribus Pastoribus provideat, sicut in Domino noverit salubriter expedire.

Tertio loco volumus, & mandamus, ut prædictæ Congregationis super residentia Episcoporum ab Urb. Pap. VIII. instituta exercitium, atque Sessiones resumantur, confirmantes ipsius præfecturam munus dilecto Filio nostro Joanni Antonio, Tituli Sancti Martini in Montibus; Presbytero S. R. E. Cardinali Guadagni nuncupato moderno nostro in Urbe, ejusque districti in spiritualibus Vicario, ejusque in officio Vicariatus hujusmodi successoribus; sicut etiam officium Secretarii ejusdem Congregationis dilecto Filio Magistro Joseph Alexandro Furierto, ejusque successoribus Congregationis Cardin. Conc. Trid. interpretum Secretariis; eisdemque statuentes in hujusmodi Congregatione nunc, & deinceps pro tempore locum habere, & suffragium ferre, quicumque ea officia, & munera obtinent, sive obtinebant in posterum, quæ in præcatis Urbani Prædecessoris litteris designantur. Præterea cum minimè expediat hujusmodi Congregationem Promotore Fiscali carere, nos eum, qui in Tribunali prædicti Cardinalis Vicarii Urbis officium gerit Promotoris Fiscalis, ejusque in officio successores pro tempore ad idem munus obeundum deputamus in præfata Congregatione, cui ipsium, seu ipsos cum consultivo suffragio volumus interesse. At verò perpendentes, quod si Congregatio isthæc toties habenda foret, quoties ab aliquo Episcopo licentiam abscedendi à Diocæsi peti contingeret, eadem, aut propter frequentiam nimis onerosa evaderet, aut propter negotiorum levitatem tractu temporis negligi, & parvipendi posset; volumus, atque statuimus, eandem tunc tantum cogendam, habendamque esse, cum aut à nobis, sive à successoribus nostris Romanis Pontificibus, alicujus negotii cognitio ipsi remissa, & delegata fuerit; aut hujusmodi etiam remissione cessante, quoties de pœnis superius constitutis adversus aliquem transgressorem re ipsa decernendis, insignidique deliberandum fuerit; siquidem hujusmodi pœnarum modus, propterea major, aut minor contumacia exegerit, ut eadem Congregatione statuendus erit; ut facta per ipsius Secretarium nobis, seu successoribus nostris relatione, approbataque Congregationis resolutione, ad hujusmodi pœnarum executionem procedatur; aut denique cum aliquis Episcopus instantiam proponat abscedendi à propria Diocæsi ratione alicujus muneris, sive officii, cujus ea dicatur natura esse, ut Apostolicum indultum de non residendo ad longum tempus ipsi sit concedendum; Nos etenim hujusmodi indulta nemini unquam concedi debere decernimus, nisi prævio causarum examine in eadem Congregatione peragendo, nostraque, & successorum nostrorum scientia, & approbatione; & mediante expeditione

Litterarum Apostolicarum in forma Brevis; ideoque mandamus nostris, & Romani Pontificis pro tempore existentis supplicum libellorum Secretario, aliisque Secretariis quarumvis Congregationum, quibus ea de re preces oblatæ fuerint, ut illas ad prædictam Congregationem super residentia Episcoporum omnino remittant; simulque prohibemus nostris, & successorum nostrorum pro tempore Secretario Brevis, ne Litterarum Apostolicarum super indultis huiusmodi exempla nobis, aut successoribus nostris signanda ullatenus afferat, nisi authentica documenta, tam de causarum examine in dicta Congregatione peracto, quam de Apostolica approbatione, & assensu consequenter examinatis eidem fuerint exhibita.

Quarto loco statuimus, ut folia superius enunciata in posterum omnino conscribantur, in quibus nimirum describantur nomina Episcoporum, quibus dantur indulta commemorandi extra Diocesim, una cum causis ab ipsis adductis, atque probatis, & spatio temporis ad quod huiusmodi indulta conceduntur; quæ quidem folia à Romano Pontifice subscripta, in Tabulario prædictæ Congregationis ut alias, asseruari præcipimus: quod tamen intelligi volumus non de iis indultis, quæ per Apostolicas Litteras in forma Brevis expedienda esse in paragrapho superiore præscriptimus; sed de alterius generis indultis, de quibus infra dicendum erit, quæque post Pontificium assensum à Secretario requisitum, & obtentum, expediri debent per Decreta à prædicto Cardinali Vicario Urbis tanquam præfatæ Congregationis præfecto subscripta. Decet enim has quoque licentias non sine Pontificia subscriptione prodire; idque obtinebitur accedente signatura Pontificis super prædictis foliis, in quibus singulorum indultorum tenores, & causæ à Secretario descriptæ erunt, quemadmodum elapsis temporibus, ac etiam à nobis ipsis, dum huiusmodi Secretarii munere fungeremur, servatum fuisse narravimus.

Quinto loco, quoniam experiendo cognovimus, quod ad obtinenda indulta commemorandi extra Diocesim, infra scriptæ plerumque causæ ab Episcopo afferri solent; nimirum aut necessitas assilendi personaliter alicui liti, seu controversiæ, in qua Ecclesiæ, aut Clerici sui, vel etiam propriæ familiæ res agatur, quæque in Romana Curia introducta sit, vel alia in Urbe, in qua residentem maiora Tribuna lia, quorum ea de re iudicium esse debeat; aut corporalis ægritudo, qua correptus fuerit Episcopus dum extra Diocesim, Conciliaribus mensibus utens, morabatur, itaut ad eandem Diocesim reverti nequeat; aut adversa valetudo in ipsa Diocesi contracta, ad quam depellendam medici putent necessarium fore, Episcopum aërem, & solum aliquantisper mutare; aut denique malignitas aeris in Diocesi vigens, quam aliquibus anni mensibus devitare oporteat, & quoniam nec ulla ex præmissis causis abique expressa Romani Pontificis approbatione, quem-

quam ab onere residendi eximere potest, & nisi certis expressis circumstantiis, iisque verificatis, difficile est ad huiusmodi approbationem rite, recteque procedere; necessarium nobis visum est infra scriptas Regulas statueri, quas in lingulis respective casibus ab iis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, observari mandamus, atque præcipimus.

Si quis igitur in posterum licentiam petierit abfcedendi à Diocesi sibi concedita, ut judiciali controversiæ, quæ alibi vertitur per se ipsum interit; exprimere debeat in precibus totum locum, sive Urbem in qua huiusmodi lis agitur, tum etiam an ea pertineat ad ipsam Oratoris Ecclesiam, seu Clerum, vel potius ad ipsius Familiam. Et quidem si ad Familiam pertineat abique eo quod Secretarius Congregationis Pontificis, & aut Cardinalem Præfectum adeat, rescribendum ab ipso erit, ut Orator ad effectum, de quo in precibus, utatur mensibus à Concilio indultis. Quod si eis iam usus fuerit, ulterior ipsi licentia non concedatur. Si verò de ejus Ecclesiæ, vel Cleri rebus agatur, exponi debent tum status litis, tum causæ, propter quas necessaria creditur in loco iudicii Oratoris presentia; tum etiam declarandum an mensibus Conciliaribus usus fuerit. Et quidem si nondum illis usus sit, rescribendum erit, ut eos in huiusmodi causam impendat. Si vero id amplius Episcopo integrum non sit (quo in re nec dolus, nec fraus intercesserit) & alioquin in re instantia iusta videatur, tantum illi temporis, & non amplius, ad commemorandum extra Diocesim tribuatur, quantum iudicatum fuerit necessarium esse, ad causæ defensores, Advocatos, & Iudices de omnibus, quæ ad rem pertinent sufficienter instruendos. Si enim licentia abfcedendi à Diocesi usque ad finalem exitum causæ extendi deberet, nemo non videt, quam diuturna plerumque foret in hisce casibus Episcoporum absentia, & quam facile evenire posset, ut plerumque Diocesæ complacium annorum spatio suorum Pastorum presentia careret.

Qui verò licentiam abfcedendi petierint ratione inmittitis extra Diocesim contractæ dum vacatione à Concilio indulta uterentur, afferentes ea de causa regressum ad propriam Diocesim sibi prohiberi; exponere debent contractæ infirmitatis qualitatem, & super ea testimonium Medici juramento firmatum exhibere. Atque ubi petita licentia ipsis indulgetur, ea semper ad certum, ac delinitum tempus concedi debeat, adjecta quoque clausula, si tandiu infirmitas duraverit.

Ab iis autem, qui huiusmodi licentiam postulant, eo quod aeris mutatione opus sibi esse dicant ad convalescendum ex morbis, quos in suis Ecclesiis residendo contraxerunt, exprimendum erit in precibus, quo morbi genere, & quam graviter laboret ac proferendum testimonium Medici, qui iurejurando testetur, utile, ac necessarium Oratori esse, ut in aliam Regionem, atque aërem

per

per aliquod tempus se transferat. Nec illud silentio prætereundum, an scilicet Orator, antequam morbo corripere, trimestri licentia à Concilio permittitur usus fuerit; si enim id nondum fecerit, & tempus à Concilio indultum sufficienti ipsi non reputetur, poterit enim concedi ut per quatuor menses, in quibus tamen Conciliares menses comprehendantur, à Residentia abiens permaneat: At si prædictos Conciliares menses, remoto omni dolo, & fraude; jam extra Diocesim transegerit; tantum temporis ipsi indulgetur, quantum ad confirmandam ipsius valetudinem verè necessarium esse prudenter iudicabitur.

Qui tandem licentiam commemorandi extra Diocesim postulatibit propter malignitatem aeris, quem in sua Diocesi aliquo anni tempore insalubrem esse affirmat; is videat etiam atque etiam quid agat; & quidem pro veritate exponat, quibus anni mensibus perniciosus sit Regionis aer; item an eadem Cœli temperies totam comprehendat Diocesim, itaut nullus intra ejus tractum locus existat, in quo suspectum illud tempus abique salutis detrimento transigere valeat; postremo, in Conciliaribus mensibus usus fuerit. Etenim si nondum eos sibi sumpserit, non ægre obtinebit indultum abfcedendi per quatuor menses (quatenus periculum ab aere tandiu durare censeatur) in quibus tamen tres illi à Concilio permitti numerandi erunt; qui autem huiusmodi Concilii indulgentia jam usus fuerit, frustra novum indultum prædicta de causa ab Apostolica Sede postulatibit; sibi que imputare debeat, quod cum sciret certo anni tempore in sua Diocesi, aërem insalubrem fore, concessos vacationis menses in tempus illud non reservaverit. In omnibus autem absentia indultis, quæ ratione aeris insalubris in posterum concedentur, hanc clausulam adijci volumus: *Dummodo intra Diocesim aliquis locus non adsit, in quo aer salubris sit; & in quo Episcopus commemorari possit.*

Sanè prædictus Urbanus Prædecessor non prætermisit eorum Antistitum causam considerare, qui Provincialibus Conciliis, vel Congregationibus, seu Assembleis generalibus, in quibus Ecclesiasticis intervenire solent, personaliter interesse, sive in aliis muneribus, aut Reipublicæ officiis, quæ ipsorum Episcopatus, Ecclesiisque adjuncta sunt, ad certum tempus extra Diocesim occupari solent, ac debent, & his quidem in præcitata Constitutione licentiam abfcedendi concessit pro eo definito tempore, quo ejusmodi Concilia, Congregationes, & Assemblee peragerent, exercitiumque muneris, seu officii publici eorum Ecclesiis adjuncti actu duraverit; dummodo iis finitis, recto tramite ad Ecclesias sibi commissas sese conferrent; ejus concessionis æquitatem Nos quoque agnoscentes, eandem approbamus, & confirmamus. Sed cum idem Urbanus nihil statuerit de Episcopis, qui à residentia suæ loco discedunt pro Processu in causâ

Beatificationum, aut Canonizationum compilatione, Apostolica autoritate ipsis delegata, necesse est aliquid à nobis pro his etiam casibus opportune constitui.

Expediuntur à Congregatione Sacrorum Rituum Litteræ, quæ vocant Remissionales, & Compulsorales, quibus committitur, ut prædicti Processus auctoritate Apostolica conscribantur: aequè dirigitur tribus Episcopis, aut superioribus Prælatibus cum clausula, ut duo ad minus procedant. Cumque in huiusmodi Episcoporum numero semper includatur Ordinarius loci, in quo Processus constituitur, fere contingit, è tribus, ad quos litteræ sunt directæ, unum dumtaxat à residentia vocari. Ubi itaque aliquis Episcopus Titularis Ecclesiæ in partibus infidelium constitutæ haberi possit, volumus, cum in præfatis litteris pro uno ex tribus Episcopis comprehendendi. Quod si tres omnino Antistites in propriis Ecclesiis residentes ad huiusmodi effectum delegari oporteat, statuimus, atque præcipimus, ut litteræ à prædicta Congregatione dirigitur Episcopis, qui viciniore sunt Diocesi, in qua Apostolicus Processus conscribendus erit. Quoniam vero non de re agitur, quæ duabus tribusve hebdomadibus perfici queat, sed quæ plurimum sæpe mensium, aut etiam annorum operam requirit; volumus, ut Episcopi, qui ejusmodi delegationem acceptaverint, necessariam licentiam abfcedendi à Diocesi, causam absentia exprimentes, petere, & impetrare non omittant, sub penis adversus eos constitutis, qui abique causa extra Diocesim commemorantur. In huiusmodi autem licentiis concedendis, statuimus, ut Conciliares menses semper comprehendantur, & præter eos, triginta dumtaxat dies, si opus fuerit, adiciantur; nam & ad plura peragenda quadrimestre spatium sufficientis est; & si adhuc facienda supersint, quatuor alii menses sequenti anno in idem opus infumi poterunt.

Hæc sunt, quæ salubriter in Domino statuenda judicavimus, & quæ pro regula, & norma in posterum haberi volumus, ut à Vener. Fratrib. Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis gravissimum, quod ipsis incumbit, residentia officium exactè impleatur. Itaque dilecto Filio moderno præfatæ Congregationis super eadem residentia Secretario, ejusque successoribus in perpetuum injungimus, & in virtute sanctæ obedientiæ, sub penis contra inobedientes mandatis Apostolicis in re gravi præcipimus, atque jubemus; ut supplices libellos pro parte quorumcumque Antistitum sibi oblatos, in quibus ea, quæ supra adnotavimus, expressa non fuerint, quibusque necessaria authentica documenta superius pariter indicata, non sint adjuncta, nullo modo recipiant, multoque minus ad Pontificem referant. In decretis autem, quæ post Pontificium assensum ab ipsis Secretariis in consuetâ auctoritate reportantur à Cardinali ejusdem Congre-

D

ga.

gationis Praefecto subscribenda erant, superscriptas clausulas respectivè apponere non praetermittant; illud etiam expressè cavendo, ut quae conceduntur indulta, à die Data ipsorum Decretorum decurrere intelligantur.

Denique Ven. Fratres, Patriarchas, Primate, Metropolitanos, & Episcopos universos monemus, ut non solum ipsi statuta de residentia leges adamusim observent, sed semper memores sint Decreti à Sacra Tridentina Synodo editi *sess. 6. cap. 1. de Reform.* quo jubentur singuli pro virili parte in aliorum agendi rationem respectivè vigilare, & non Residentes Romano Pontifici infra certum tempus denunciare. Nostris quoque, & Apostolicæ Sedis Nunciis hoc idem demandamus, & injungimus; ubi intra ipsorum Nunciaturæ districtum, aliquis Episcopus, seu superior Praelatus existat, qui Canonicas leges in hac parte violatè dignoscatur.

Et quia Nobis relatum est, nullibi frequentius praedictas leges ab Episcopis violari, quam in proximo Neapolitano Regno (neque vero id mirum in tanto eorundem numero) volumus, atque statuimus, ut indultis absentiae, quae pro Episcopis praedicti Regni in posterum expediri contingat, ad ceteras clausulas superius praescriptas, haec etiam addatur; ut obtenta licentia exhiberi debeat Apostolico Nuncio Neapoli commoranti, alioquin nullius roboris, vel momenti habeatur. Nos siquidem praedicto Nuncio earundem praesentium tenore committimus, ut hujusmodi licentias in acta sui Tribunalis referri faciat, itemque de causis, propter quas concessæ fuerint, inquirat, ac tempus in eis praesentium observet, ad hoc scilicet, ut per eum resciri possit, si quid obreptum, aut subreptum fuerit in precibus, & ipsam latere nequeat, si quis praescriptos sibi limites transgrediatur, sive absque necessario Apostolicæ Sedis indulto, extra tempora à Concilio permilla, longe ab Ecclesia, & Diocesi sua commoretur. Pro iis autem, qui, ut Nobis pariter relatum fuit, Dioceses suas deserunt, & non quidem in Urbem Regni principem, ubi Apostolicus Nuncius moram trahit, sed in alias se conferunt ejusdem Regni Civitates, quin ipsa Nuncius quidquam de illis audiat; injungimus Nuncio, ut per Officiales suos, atque Ministros, quos in omnibus Diocesisbus retinet, curet se certiore fieri de Episcopis quicumque à propriis Diocesisbus recedunt: ut & ii, qui obtentis licentiis abutuntur, & multo magis ii, qui proprio Marte se gerere praesumunt (cum vel absque pravia licentia, praeter tempus à Concilio indultum à suis Diocesisbus absint, vel si ob aliquem inopinatum eventum ab ipsis discedere compulsi fuerint, hujusmodi licentiam statim ac ad destinatum locum pervenerint, petere, & impetrare non curant) severiori facrorum Canonum, & Apostolicarum sanctionum censurae subjiciantur.

Ceterum intendimus sub praesentium litterarum

nostrarum ordinatione, & dispositione etiam ipsos Vener. Fratres nostros S. R. E. Cardinales, qui Patriarchalibus, Primatialibus, Archiepiscopalibus Ecclesiis praedictis ex concessione, & dispensatione Apostolica nunc praesunt, & in futurum praerunt, comprehendere, & comprehensos esse, & fore.

Praesentes quoque litteras, omniaque, & singula in eis contenta de subreptionis, obreptionis, aut cujuscumque nullitatis, vel invaliditatis vitio, intentionisque nostrae, aut quocumque alio defectu, etiam ex eo, quod in praesentibus quomodolibet interese habentes, & habere praetendentes, & praesertim ejusdem S. R. E. Cardinales praesentibus non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, solemnitateque, & alia servanda, & adimplenda nullatenus servata, & adimpleta fuerint, ac quocumque alio colore, pretextu, occasione, & causa etiam necessario exprimenda à quocumque notari, impugnari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, vel adversus illa aperiitionis oris, restitutionis in integrum, vel aliud quodvis juris, facti, vel gratiae remedium impetrari nullo unquam tempore posse, sed semper perpetuoque valida, firma, & efficacia esse, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, & ac per omnes, & singulos ad quos spectat, & quomodolibet spectabit in futurum, inviolabiliter observari, & perinde ac si in Consilio nostro secreto, & de eorundem Fratrum nostrarum consilio, & unanimi assensu emanassent; sicque, & non aliter in praesentibus omnibus, & singulis per quoscumque Judices Ordinarios, vel Delegates, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, necnon praedictæ S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuncios, praedictamque Congregationem super residentia deputatam, & quoscumque alios, quavis auctoritate, & potestate fungentes nunc, & pro tempore existentes, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, declarandi, interpretandi, & definiendi facultate, judicari, & definiti debere, & quidquid fecus super his à quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, etiam in Universalibus, Generalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, vel edendis, necnon quatenus opus sit, de non tollendo jure quasito, aliisque Cancellariæ Apostolicæ Regulis, statutis quoque, etiam juratis, & consuetudinibus, etiam diuturnis, & immemorabilibus, dictarum respectivè Ecclesiarum, necnon licentis, privilegiis, & indultis, etiam Apostolicis, eisdem Ecclesiis, earumque praesulibus quomodolibet hæcenus concessis, omnibusque, & singulis aliis; quæ praedictus Urbanus statum litterarum firmitati, & executioni voluit non obstat, ceterisque contrariis quibuscumque.

Ut

Ut autem eadem praesentes, & in eis contenta quaecumque ad omnium notitiam deducantur, & ne aliquis illorum ignorantiam praetendere possit; volumus, quod eadem praesentes per aliquem, seu aliosque ex Curatoribus nostris ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, ac Cancellariæ Apostolicæ, & in Acie Campi Flore de Urbe placebunt, & earum copiae ibidem assignantur, & affixæ relinquuntur, quæ sic publicatae, & affixæ omnes, & singulos, quos concernunt, ardeant, & afficiant, non secus ac si eorum cuique personaliter intimatae, & notificatae fuissent; quodque earundem praesentium transumptis, etiam impresis manu alicujus Notarii subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur in iudicio, & extra illud ubique locorum, quæ adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitæ, vel ostensa.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Ordinationum, Confirmationum, Derogationum, Praeceptorum, Statutorum, & Decretorum infringere, seu eidem ausu temerario con-

traire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicæ 1746. 3. Nonas Septembris, Pontificatus nostri anno septimo. J. Datarus. D. Card. Passionei. V. de Curia. J. C. Boichini. Loco X. Plumbi. J. B. Eugenius. Registrata in Secretaria Brevium.

Anno à Nativitate Domini nostri Jesu Christi MDCCXLVI. Indictione 9. die vero 20. Septembris, Pontificatus autem SS. in Christo Patris, & D. N. D. Benedicti, Divina Providentia Papæ XIV. anno septimo. Supradicta Constitutio affixa, & publicata fuit ad Valvas Basilicæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ, Curiae Generalis in Monte Citorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Nicolaum Cappelli Apostolicum Cur-

Antonium Besani Mag. Cur.

De Concursu, & Examine ad Ecclesiarum Parochialium collationem.

BENEDICTUS PAPA XIV.
Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam benedictionem.

CUM illud semper plurimum formidaverit Ecclesia Catholica, ne indignis quibusque, & extra Sacerdotalem meritum constitutis cura animarum, & Dominicis Gregis custodia crederetur; quia totius familiae status, & ordo nutat, si quod requiritur in corpore, non invenitur in capite: Hinc Canonicis Sanctionibus, ac praesertim Sanctæ Tridentinae Synodi Decretis providè consultum est, regimen Ecclesiarum Parochialium iis esse committendum, quorum omnis ætas à puerilibus exordiis ad perfectiores annos per disciplinæ Ecclesiasticæ stipendia ita concurrisset, ut de illorum supra alios provectione, ac potiori doctrinæ, morum, ac diuturni laboris suffragio nefas esset dubitare. Quia vero perniciosa apud plurimos opinio sensum invaluit, Tridentinae Decretis non praescriptam esse dignioris electionem, sed caveri tantummodo, ne indignis Ecclesiæ Parochiales, aliisque Beneficia, quibus cura immineret animarum, conferrentur: san. mem. Innocentius XI. Praedecessor noster erroneam doctrinam à verâ, & sincera patrum mente longius effluentem damnavit, & edocuit quam prudens, & diligens esse debeat Pastoralis officii dispensatio.

Ad tramites idcirco ejusdem Sanctæ Synodi us receptum est, occurrente Parochialis Ecclesiæ vacatione, quæ liberè ab Ordinario conferenda sit,

concursum institui, ut habitæ in eo de eujuslibet ætate, moribus, doctrinæ, & sufficientiæ; solerti inquisitione, Episcopus eligat quem cæteris magis idoneum judicaverit.

At quia contigere quandoque potest, quod favore, vel gratia, vel minus æquo iudicio minus digni dignioribus praepollantur; san. mem. Pius V. noster Praedecessor, ne quid in hujusmodi electione esset inordinatum, atque postmodum, edita saluberrima Constitutione, voluit injuste in concursu reiectis interposita ad Metropolitanum, vel Episcopum viciniorum, vel Sedem quandoque Apostolicam appellatione, praesectum ad novum examen provocare, & Ecclesiam alteri non ritè collatam, novo factio merito periculo, si ita jus esset, vindicare. Et ne frivole appellationis diffusio locus esset, provide ibidem cautum est, dictæ appellationi in devolutivo tantum deferri oportere, non suspensiva, aut quocummodo retardata praesectio ab Ordinario Parochialis Ecclesiæ possessione.

Consultissimæ hujusmodi leges cum in finem institutæ, ne in tanti momenti re imperiti magisteris, novi antiquis, rudes praesentur emeritis, violatae sunt hominum fraude, & malitia, ipsa medela vulnus exasperant. Sæpissime enim reiecti ab Ordinario dictæ Constitutionis obtentu in voce appellationis facile prorumpere, & minus legitime concurrente causa electos ab Episcopo ad novum examen provocare consueverant; illosque praeterea relicta Gregis, & Ecclesiæ custodia, longum iter arripere, & diuturni laboris, temporis, & pe-

D 2

cu-

cunæ impensa exhaustos, litem in secunda, tertia, & ulteriori quandoque instantia sustinere cogebant. Quin etiam experientia compertum est, magno iustitiæ detrimento litem ipsam absolvi. Quandoquidem ii, qui examini se subiecerant, atque in primo concursu, utpote legitimum institutionum nesciit, rejecti fuerant, longa postmodum decurrente lite, sedulam litteris ex industria navantes operam, præferri aliis merebantur, & acerbè successebant Episcopo, iudici quidem adeptæ, non autem adipiscendæ peritæ, per injuriam se fuisse rejectos.

Hinc apud bene moratos homines, & iustitiæ vindicæ, frequens querelarum occasio, quibus fediandis cum Congregatio Concilii Tridentini interpres omne studium diligentiamque conferret: nobis, qui Secretarii munere fungebamur, mandatum est, ut sermone, typis postea vulgato, rem sedulo expendere, ingruentis mali originem, & apta eidem avertendo remedia investigare pro viribus nitere-mur. Sensus hac de re nostris explicantes, vitio potissimum labore comperimus praxim examinis ore tenus habiti, nec scriptis consignati: Electi siquidem ad curam animarum ab Ordinario Collatore, & ad iteratum examen coram alio Iudice provocati, jus legitime collationis tueri non poterant certo, ac permanenti testimonio jam probatæ idoneitatis; sed à novi examinis alea, subeunda coram Iudice Appellationis gestarum rerum profusus ignoro, tota res pendere videbatur. Quocirca gravi Iustitiæ detrimento recepta in foro erat opinio, provocari posse ad alium Iudicem, nullo exhibito indebitæ rejectionis documento. Quod quidem cum à Sacrorum Canonum censura longius aberraret, facile huic corruptelæ occurrere posse censuimus, si certa primum, & apte disposita habendi examinis forma præscriberetur; si quæstionis examinatis proposita, & consentaneæ illorum responsiones, totaque rei gesta series in scriptis redigeretur; & si acta demum totius concursus ad Iudicem Appellationis integra asportarentur.

Inita à nobis Concilii ratio non solum arrisit Congregationi, illam die 16. Novembris 1720. ratam habenti; sed etiam Pontifici Iudicii accessione roborata fuit à Clemente XI. Ecclesiasticæ disciplinæ vindicæ, & assertore eximio. Utque locorum Ordinarii ea omnia filiali, quo par erat obsequio, & diligentia exequerentur; iis datæ sunt die 10. Januarii 1721. opportuna litteræ nostro calamo exarata, ejusdemque Pontificis sensu, & oraculo comprobata, quarum tenorem, etsi alias prælo commissum, & insertum in Bullario dicti Clementis Prædecessoris nostri, congruè huic duximus referendum.

Reverendissime Domine uti Frater.

Quo Parochiales Ecclesiæ dignioribus personis gubernandæ traderentur, statuit, ut notum est, Sacrosancta Tridentina Synodus *sess. 24. cap. 18.* ut vacante Ecclesiâ Parochiali, indiceretur, & fieret

concursum; ac postquam concurrentes ab Episcopo, vel ejus Vicario Generali, atque ab Examinatoribus Synodalibus saltem tribus examinati, & approbati essent, Episcopus eum eligeret, quem ætate, moribus, doctrina, prudentia, aliique rebus ad vacantem Ecclesiâ gubernandam necessariis, & opportunis, digniorem cæteris, magisque idoneum judicaret. Adjeitque ad hanc Concilii Sanctionem validius confirmandam, re, & nomine Sanctissimus Pontifex Pius V. quod si unquam Episcopus minus habilem, postpositis magis idoneis, elegeret, possent ii, qui rejecti essent, à mala hujusmodi electione ad Metropolitanum, vel si ipse eligens Metropolitanus, aut exemptus foret, ad viciniorem Ordinarium, ut Sedis Apostolicæ Delegatum, vel alias ad ipsam Sedem Apostolicam appellare, ac prælectum ad novum examen coram ipso appellationis iudice, & ejus examinatore provocare: ac tamen cautione, ut appellatio non in suspensivo, sed in devolutivo esse deberet: quemadmodum in ejus Constitutione, quæ trigesima tertia est, latius cavetur; & concludendo quod, consulto de prioris eligentis irrationabili iudicio, illoque revocato, Parochialis Ecclesiâ magis idoneo conferatur.

Cum autem neque Concilii Decreto, neque Pontificis Bulla examinatis in concursu peragendi forma, seu methodus ulla certa, ac peculiaris servanda proponatur; difficile dictu est, quanta examinum, aliorum alibi diversitas extiterit, atque hinc occasio querelarum. Nam alieubi, cum non eodem omnibus quæstiones, non iidem casus propositi fuissent; erant identidem, qui, vel in iudicio, vel extra conquirerent, sibi quidem postpositis difficiliore, prælecto autem faciliore ad solvendum quæstiones obtrixisse. Alibi vero eadem quidem omnibus quæstiones proposita fuerunt, sed neque hæc, neque datæ à concurrentibus responsiones scripto, seu litteris consignabantur. Cuique postmodum, nec raro contingeret, ut è postpositis quæpiam jure Bullæ supradictæ novum ad examen coram Iudice Appellationis, ejusque examinatore electum provocaret. Sacra Congregatio ique ab anno 1603. considerans gravamen non alia ratione, quam novo examine probari posse; provocationem ad novum examen censuit admittendam, gravamine necdum probato, & requisitis tantummodo probationibus, in subsequenti iudicio, in quo, probato per novum examen appellantis gravamine quoad doctrinam, probanda supersert ejusdem præ jam electo in reliquis ad regendam Ecclesiâ requisitis præstantiam, ut de majori alterutris ad Parochialis Ecclesiæ Gubernium idoneitate sententia ferri possit, cum non continuo, si quis est doctior, is etiam aptior, seu magis idoneus ad id regimen habeatur, vel etiam habendus sit. Quam Sacra Congregatio Sententiam Scriptores, & Tribunalia laudantur. Alii verò in Diocæsiibus laudabili invaluit consuetudo, ut eadem omnibus quæstiones, iidemque

casus proponantur; ac (ne qua detur ansa Cancellario quidquam suo Marte addendi, minuendi, mutandi) ut ipsimet concurrentes, quæ interrogati fuerint, quæque responderint sua manu perscribant.

Atque Ordinarii, qui morem hunc longe optimum in examinando tenuerit, Sacra deinde Congregationi etiam, atque etiam considerandum reliquerunt. his, qui sic examinati essent, atque postpositi, in posterum, ut solent, appellantis, indulgentia nec ne statim electi novum ad examen provocatio, nulla gravaminis prærequisita probatione videretur; cum isti ex actis primi examinis gravamen doctrinæ facile alioquin probare possent; quod alii aliter nimirum examinati probare, nisi secundo, seu novo examine non poterant; nec desistere alii probatis, ac peritiæ in admittendis diu Ecclesiis laude præstantes, qui monerent, fratrum aliquod hujusmodi appellantis licentiæ tandem injiciendum, eorumque jam nimis crebras novum ad examen provocaciones esse reprimendas: quippe quæ vix unquam sine magno Ecclesiæ damno contingunt. Nam cum novum examen coram iudice appellationis longe procul à Parochia peragendum sit; electus ab Episcopo, qui provocatur, Parochiam quam possidet, cogitur interea temporis deserere, eamque Oeconomus, vel Vicario cuiuspiam, veluti sponsam ignotis custodibus, relinquere, sponso non parumper, sed diu sane abfuturo, dum nempe, implicita, ut sit, lite, terna etiam, vel quaterna, alia ex aliis examina super præstantia primum doctrinæ, tum deinde aliorum, quæ ad integrandam idoneitatem opportuna sunt, contentiose multiplicentur, & commode, ne dicam otiose, transigantur, antequam deliberari possit utri concurrentium Parochia sit adjudicanda.

Ad tollendam ejusmodi non minus querelarum, quam incommodorum occasionem, Sacra Congregatio Concilii Tridentini interpres, postquam rem omnem à capite repetitam in gemina sessione 1. Octobris, & 16. Novembris 1720. Summo studio recognovit; tandem, Sanctissimo etiam annuente, statuit (quod per præfentes litteras Encyclicas exequitur) omnes, & singulos Episcopos, aliosque Prælatos, penes quos sit ejus, & auctoritas faciendi concursum, hortari, ut examen hujusmodi instituerent non graventur, quale jam, & multæ Diocæses, & Urbs ipsa observat, atque Apostolica etiam Dataria postulat, sive cum Sede vacante, vacat Ecclesiâ aliqua Parochialis, ut dicitur, juxta Decretum, sive deum, cum vacante in Collegiatis, aut Cathedralibus Ecclesiis dignitate aliqua majori, annexam habente curam animarum, faciendus est Concursum, atque ad Apostolicam Datariam transmittendus; ut novum ad Apostolicam Datariam transmittendus; ut notum est, atque in litteris, quæ de Ordine Sanctissimi trina à Dataria prodeunt, clarè præscribitur.

Vacante itaque Ecclesiâ Parochiali, quæ conferenda sit per concursum, atque hoc solitis formulis in dicto, hæc, quæ sequuntur, ex Sacra Con-

gregationis Sententia, consilio, suasionem servanda proponuntur.

Primum nempe, ut assignentur eadem omnibus concurrentibus quæstiones, iidem casus, idemque Textus Evangelii super quo sermonis aliquid perscribant ad probandam dicendi pro concione facultatem.

Alterum, ut casus, & quæstiones, resolvende dicentur omnibus eodem tempore, atque omnibus pariter eodem tempore Textus Evangelii tradatur.

Tertium, ut certum, idemque omnibus spatium temporis constituantur intra quod casus resolvant, quæstionibus respondeant, concinuilam componant.

Quartum, ut omnes concurrentes in conclavi claudantur, unde, quændia scriberent (dabitur enim omnibus scribendi copia) nemo eorum egredi, neque alius quispiam eo ingredi, nisi postquam scripta confecerint, & exhibuerint.

Quintum, ut omnes sua quisque manu, tum responsa, tum sermonem scribant, subscribantque.

Sextum, ut responsa quidem Latine, sermo autem, ea, quæ ad populum haberi solet, lingua scribatur.

Postremum, ut unumquodque responsam, & unumquodque sermo, cum ab unoquoque concurrentium exhibebitur, non solum ab eo, qui scripsit, atque à Cancellario concursus, verum etiam ab Examinatore, & ab Ordinario, vel ejus Vicario, qui concursus interfuerint, subscribatur.

Peractò secundum hanc formulam concursus, collataque ei, qui magis idoneus, ac dignior iudicatus fuerit, Ecclesiâ Parochiali, non admittatur appellatio, aut à mala relatione Examinatorum, aut irrationabili iudicio Episcopi, nisi intra decem dies à die collationis interponatur.

Si quis autem hoc intra spatium appellaverit, actaque concursus petat ad Iudicem appellationis transferenda; mittantur vel acta ipsa originalia concursus clausa, & obsignata, vel certe unum aliquod authenticum eorum exemplum à Cancellario concursus, atque altero Notario collatum, & aucturatum coram Vicario, vel alio in Ecclesiastica dignitate constituto, quem eligat Ordinarius, ad quem etiam Notarii Cancellario adjudicandi electio pertinebit, necnon ab Examinatore Synodalibus, qui concursus interfuerint, subscribuntur.

Ex quibus actis, vel authenticis eorum exemplo nisi gravamen, quoad doctrinam probet is, qui sic, ut præmittitur, examinatus, aut à mala relatione Examinatorum, aut ab irrationabili iudicio Episcopi appellaverit, novum ad examen provocandi facultatem à Sacra Congregat. frustra postulat.

Quemadmodum, & in iudicio appellationis persequi jus suum tentabit is, qui forte se gravatum doleat quoad reliqua, nisi, interposita maturè, ut dic-

dicitur est appellatione ad irrationabili iudicio Episcopi, gravamen quoad illa, ostenderit, vel ex actis primi Concursus, vel saltem ex attestacionibus, & documentis extrajudicialibus etiam, sed non levis.

Atque ita quidem sensit Sacra Congregatio, & Sanctissimus assensit.

At si quis tamen Ordinariorum aliter, ac supra descriptum est, concurrentium examina instituerit, pergerit, perget, & Sacra ipsa Congregatio more pristino appellacionibus, qui se gravatos dixerint, provocacionem ad novum examen, nulla gravaminis pravia probatione, indulget. Interim tamen, ne harum litterarum memoria dilabatur, vult eadem Sacra Congregatio, eas in uniuersisque Ordinarii Cancellaria perpetuo conservari. Cujus interea consilium tum voluntatem dum ego omnibus significo, amplitudini tue fausta omnia à Cælo precor.

Romæ hac die 10. Januarii 1721. Amplitudinis tue. Uti Frater. P. M. Card. Corradinus, Præfectus. P. Lambertinus, Secretarius.

Quantum recta dispensandis Ecclesiasticis muneribus administranda iustitia, componendis disticiis, continendisque in Officio Clericis proficeret saluberrima præmissarum legum institutio, satis superque experientia comperimus, cum Anconitanam primum Ecclesiam, ac deinde Bononiensem Sponsam nostram paternam claritate cominus amplecteremur. Freti siquidem dictarum legum præsidio, digniores Parochias, & curæ animarum præfecimus: tantaque benedicente Domino, id accidit animorum consensione, ut nemo questus sit, traditum minus digno celsioris loci præsidio, vel minus iustè alteri credita vacantis Ecclesiæ gubernacula. At quia certis admonemur iudiciis non ita id aliis Episcopis contigisse, imo non deesse, qui privatis abrepti studiis, sæpe declinare, ac redarguere iudicium Episcopale præsumant; nos propterea solliciti de implendis, prout decet, muneris nostri partibus, nonnulla præfatis litteris addenda, nonnulla vero tacite, breviterque ibidem tradita, clarius explicanda censuimus, ut recte omnia, atque ex ordine peragantur.

Merentes igitur audivimus, quod in plerisque Diocæsiibus, etiam recepta sit laudabilis, firmiterque custodienda consuetudo in scriptis redigendi examen concurrentium; nihilominus Examinatorum suffragia in sola litterarum peritia versantur, nec illorum exequitur sententia de Clericorum ætate, institutione, gravitate, & honestate morum, prudentia, munitis antea exercitiis, & an tales demum sint, qui oves suas verbo, & exemplo juvare possint. Quam devia sit huiusmodi praxis à Tridentina semita, is plane intelligit, qui expendet verba relata cap. 18. sess. 24. de Reform. Peracto deinde examine renunciant quotcumque ab iis idonei iudicati fuerint moribus, doctrina, prudentia, & aliis rebus ad vacantem Ecclesiam gubernandam oppor-

tunis. Idque probè noscens Congregatio eisdem Concilii interpres pluries edixit, Examinatores suo deesse muneris, si doctrina tantum Iudices essent; nec inquirent, qui præ aliis probitate morum, laboribus, præstito antea Ecclesiæ obsequio, cæterisque dotibus ad Officium Parochiæ cumulate obeundum necessariis, essent idonei; & commendabiles.

Ab soluto examine, ut cuique satis compertum est, fit tantummodo potestas Examinatoribus renunciandi, quotquot, regenda Ecclesiæ idoneos iudicaverint reservata uni Episcopo electione dignioris, quemadmodum sancitum est à Tridentino illis verbis: *Ex hisque Episcopus eligat, quem cæteris magis idoneum iudicaverit. At si quem Clerico:um forte contigerit appellare à mala relatione Examinatorum, quorum cura unice versata fuerit in exquirenda doctrina, non facta uno eodemque tempore solerti etiam investigatione aliarum qualitarum, quæ Pastoris congruat officio: Ordo Iudicii secum feret, ut etiam Iudex, ad quem provocatum fuit, in sola doctrina indagine immoretur: Nec sine gravi animarum detrimento, & discipulis injuria præficiatur Ecclesiæ, qui litteris magis pollet, licet cæteris minus aptis, & quandoque indignis: Contra verò arceatur ille, qui licet impar doctrinæ merito, attamen moribus gravitate, prudentia, probato nomine, diuturno Ecclesiæ famulatu, ac multiplici virtutum laude præcellit.*

Factum præterea satis stirpandis abusibus non videtur, si tam Episcopus, quam Examinatores conjunctis studiis, industriæ nervos omnes intenderint in conferenda concordia iudicio Ecclesiæ persone, quæ licet scientia, & litteris alteri concedat, majori tamen cæterarum qualitarum eminenti ornamento: Siquidem postpositus, suæ nimium fidens doctrinæ ab irrationabili iudicio Episcopi; non raro appellat; causaque ad Iudicem Appellationis delata, idem totus est imperquirenda majori doctrina, ac reparando gravamine litterato homini interrogato, nusquam librato aliarum virtutum pondere, quæ in Appellante desiderantur: Lugentque ut plurimum vigiles Ecclesiarum Antilites exitum huiusmodi Appellationis, intimeque dolent, Parochias doctis, non aptis Pastoribus, ut dictum est, regendas committi.

At si Iudex etiam appellationis (quod raro evenit) tantum tribuens scientiæ, quantum satis majori, & accuratori examine inquirat, qui mores hominum sint, quæ gravitas, prudentia, qui suscepti antea labores, quæ virtutum specimina, quæ demum totius antea vite ratio, pascendo Gregi consentanea: tot Iudici exhibentur attestaciones ab Appellante ex industria collectæ, ut, revocato Episcopali Iudicio, tanquam irrationabili, non vereatur Iudex succurrere eidem Appellanti, quem tam copiosa, tamque conspicua probitatis adjuvant documenta.

De-

Demum cum præcipue Episcopus tanquam in specula constitutus, pateant subditorum excessus, contingere solet, ut in concursu tam inspecta scientia, quam moribus, ille idoneus ab Examinatoribus renuncietur, cui fœda aliqua vitii labe, ac criminis macula infausta sit, omnibus præterquam Episcopo occulta. Si Episcopus iusta suadente causa, crimine non revelato, eundem criminosis tacitus præterierit, aliumque immunem à forde prælegerit; illico postpositus, simulato gravamine, provocat ad superiorem Iudicem criminis ignarum, & consueto diffugio Appellationis, evehitur ad Pastorale fastidium, qui non potest consulere populo, sed nocere, nec præstare regimen, sed augere discrimen.

Ne igitur improbi ingenii homines remedium appellationis ad Iustitiæ præsidium institutum, callidè traducant ad iniquitatis defensionem, optimi factu aliquibus fortasse videretur, si appellatione quavis sublata, cura præficiendi Rectores animarum profusus relinqueretur Episcopis, rationem villicationis suæ Christo Iudici tantum reddiderit. Verum nullo pacto probare id possumus, quod adversaretur menti Concilii Tridentini, tacite permittentis appellationem in devolutivo à mala relatione Examinatorum, quemadmodum innocere videntur verba illa: *Nec prædicarum Examinatorum relationem, quominus executionem habeat, ulla devolutio, & appellatio, etiam ad Sedem Apostolicam, sive ejusdem Sedis Legatos, aut Vice-Legatos, aut Nuncios, seu Episcopos, aut Metropolitanos, Primates, vel Patriarchas interposita impediatur, aut suspendatur;* cui sanctioni respondet etiam Constitutio Piana, admittens appellationem in devolutivo ab irrationabili Iudicio Episcopi.

Qua de re, ut in huiusmodi negotio aptè omnia, atque compositè peragantur, Officii nostri esse duximus, cum Vobis, Ven. Fratres, gerendarum rerum ordinem præscribere, quem longuè usum utilem agnovimus in instituentis animarum rectoribus, qui credito sibi Gregi præesse, & prodesse possint.

I. Episcopus, habita notitia vacationis Ecclesiæ, statim ad præscriptum Tridentini, idoneum in ea deputet Vicarium cum congrua ejus arbitrio fructuum portiones assignatione, qui onera ipsius Ecclesiæ sustineat, donec ei de Rectore provideatur.

II. Publico evulgetur edito notitia Concursus congruo, & ab Episcopo præfinito tempore celebrandi: eodemque edito omnes clarè, & apertè moneantur, ut interim decurrenre termino assignato, coram Cancellario Episcopali, vel altero ab Episcopo deputando, suarum qualitarum, meritum, & numerum probationes, attestaciones tam judiciales, quam extrajudiciales, aliaque id genus documenta, quæ fraude vacent, exhibeant. Alioquin dicto termino elapso, documenta huiusmodi quæcumque, & qualiacumque ea sint, nullatenus recipiantur.

III. Eveniente die Concursus à Cancellario Episcopali singulorum merita, qualitates, & requisita, (ut vocant) incorrupta fide deprompta à iuribus tempore habili exhibitibus, in scriptis summariè redigantur. Porro copia epitomes tradetur non solum Episcopo, vel Vicario Generali vices illius obeunti, sed singillatim omnibus Examinatoribus ad concursum adscitis, ut cum de scientia, tum de vita, moribus, aliisque regenda Ecclesiæ necessariis dotibus ferant iudicium.

IV. Die præstituta ab Episcopo, habeatur concursus, servata accuratè in omnibus forma tradita in supra relatis litteris anno 1721. editis, totamque rerum in eo gestarum series scriptis diligenter enucleetur. Porro Examinatores ad ascendendam certam, & indubiam conjecturam scientiæ, postquam diligenter expendierint singulorum peritiam in evolendo, explicandoque ore tenus aliquo Ecclesiasticæ doctrinæ capite, vel à SS. Patribus, vel à Sacro Concilio Tridentino, vel à Cathedra Romano excepto, ac pari diligentia si-braverint à quolibet scripto datas responsiones questionibus propòsitis, & postquam demum deprehenderit qua quisque polleat gravitate sententiarum, & elegantia sermonis in conciuncta scripto pariter exarata, & textui Evangelico, vel altero dato themati accommodata: parem, nisi forte majorem solertiam Examinatores adhibent in perscrutandis aliis qualitatibus, regimini animarum consentaneis, morum honestatem inquirant, gravitatem, prudentiam, præstita hæc tunc Ecclesiæ obsequia, acquirant in aliis muneribus laudem, aliaque spectabilium virtutum ornamenta, doctrinæ arcto fœdere consocianda: hisque omnibus conjunctim expensis, inhabiles per sua suffragia rejiciant, & idoneos Episcopo renuncient.

V. Absoluto concursu ab Episcopo, vel eo impedito, à Vicario Generali una cum Examinatoribus Synodaliibus non paucioribus quam tribus, notula compendiarie requisitorum antea distributa tradatur Cancellario, qui illam comburat, vel penes acta secreto custodiat, & nemini ostendat, nisi de mandato Episcopi, vel ejus Vicarii Generalis. Subinde verò Ordinarius, cum primum ei libuerit, eligat ex approbatis digniorem, nec illi possessio, ullo appellationis, vel inhibitionis obtentu, retardetur.

VI. Si quem Clericorum appellare contigerit à mala relatione Examinatorum, vel ab irrationabili iudicio Episcopi; coram Iudice appellationis acta concursus integra omnino producat, & Iudex nisi illis visis, & gravamine comperto, sententiam non pronunciet. Præterea in ferenda sententia, ac reparando gravamine idem Iudex innitatur solummodo probationibus ab actis elicitis, tam respectu doctrinæ, quam aliorum meritum. Quia verò à publica iudicacione usque in diem habiti

biti Concurfus tantum temporis interceffit, quantum satis fuit commodè exhibendis necessariis iuribus, attestationibus, requisitis, aliisque meritum documentis; idcirco ut quavis via fraudibus præcidatur, volumus, ac districtè mandamus, ne ad. Attestationes fides, tam iudiciales, quam extrajudiciales, & documenta quæcumque studiose conquisita, & post Concursum, ut ajunt expiscata, nullo modo recipiantur: non obstantibus supra memoratis litteris à Congregatione Concilii Tridentini interprete anno 1721. editis, quibus ad præmissorum effectum in hac parte derogamus; illis tamen in reliquis una cum omnibus, in eis contentis firmiter in suo robore permanentibus.

VII. Ubi vero Episcopus posthabito uno, vel altero ex approbatis Ecclesiam contulerit magis idoneo ob aliquam sibi ipsi tantum notam causam, quam censetur significari oportere Judici appellationis ad detegendam injusta fortasse præelectionis notam: familiaribus litteris Judicem certiorum efficiat, inviolabilis secreti lege adjecta. Nemo sit, qui hanc praxim nostræ tribuat solertia, cum illa profuat à Tridentini Decretis. Sessione etenim 24. cap. 20. de Reformat. ita disponitur: *Præterea si quis in casibus à jure permisis appellaverit, aut de aliquo gravamine conquestus fuerit, seu alias ob lapsum biennii, de quo supra, ad alium Judicem recurrit, teneatur acta omnia coram Episcopo gesta ad Judicem appellationis expensis suis transferre, eodem tamen Episcopo prius admonito, ut si quid ei pro cause instructione videbitur, possit Judici appellationis significare.*

Et quamvis jure nobis timendum sit, ne dicta praxis monendi Judicem, ad quem appellatum est, in more olim posita, hac tempestate absolverit, & à foro recesserit; attamen Episcopus (ut dictum est) si ex causa sibi tantum, & non aliis nota, quæ tamen approbati digna ut, Ecclesiam contulerit; illam Judici appellationis, datis secretis litteris denunciaret, & aperiat. Sciant porro Judices, delatas ab Episcopo causas, & rationes inviolabili secreti fide esse custodiendas, nec parvipendendum esse testimonium illius Pastoris, cui divino mandatur eloquio, oves suas agnoscere. Facile enim credi non potest, Episcopos, suæ non minus, quam alienæ salutis adeo immemores, ut non deterriti Divini interminatione Judici, odio, vel favore moveantur; & in Sacrorum Canonum singularem injuriam, dicant malum bonum, bonum malum, ponentes tenebras lucem, & lucem tenebras.

Si vero Episcopo fuit suspecta fides Judicis, ad quem appellatum est, nec eidem revelanda censuerit hujusmodi occulta rationum momenta; illa significet secretis litteris S. R. E. Cardinali Præfecto pro tempore Congregationis Concilii, qui consilio, nec auctoritate dedit, quominus à Judice appellationis debeat Justitiæ locus tribuatur.

Præterea quia æquitati etiam convenit, causas

appellationum, quæ magnò litigantium dispendio, & Ecclesie pernicie immortales quandoque existunt, quanta fieri potest brevitate terminari: idcirco ubi à Judice appellationis lata sit sententia, qua præelectioni factæ ab Episcopo omnino sit conformis, nullus pateat novæ appellationi aditus, sed auctoritate rei judicatæ controversiæ finis imponatur. Sin vero Judex appellationis aliter, quam Ordinarius pronunciarerit; liceat Prælecto ab Episcopo, qui causa cecidit, ad alium Judicem appellare, firmiter interim retenta Parochialis Ecclesie possessione. Tandem postquam tertius quoque Judex sententiam dixerit, ne partes ultra modum graventur laboribus, & expensis, præsertim quia agitur de cura animarum, cui damnosum est, certi Pastoris destitui solatio, is legitimum regendæ Ecclesie jus obtineat; cui duo conformes assensum sententia, nec ullum novæ appellationis residuum succubenti suffragetur.

His sane regulis, quamvis appellatio sub lata non sit, satis tamen præsidii comparatum esse arbitramur Ecclesiasticæ discipline à recto gerendarum rerum ordine. Unum superest, ut proposita hæc media debita executioni mandentur; eumque in scopum locorum Ordinarii vigilantiam suam desiderari non patiantur. Ferendum quippe non esse ad nostri Apostolatus auditum novas in dies ferri querelas, ac submovendis abusus novas impiorum leges ab iis, qui jam præstitutas negligunt, & contempnunt.

Demum cum non raro contingat, Ecclesias Parochiales, Dignitates, Canonicatus, aliaque Beneficia, curam animarum habentia, à Sede Apostolica esse conferenda, vel quia vacaverint in mensibus reservatis, vel quia ex alio capite dictæ Sedis reservata sint; Nos Prædecessorum nostrorum vestigiis inhaerentes præcipimus, & mandamus, ut uno, vel altero eveniente casu, concursus ab Episcopo sine ullo discrimine indicatur, nulla ad hanc actum petita venia, vel licentia, quam nostris hisce litteris sibi tributam Episcopi intelligant. Absoluto concursu, si res sit de Beneficiis Curatis, quo tantum ratione mensium reservata sint, Episcopus inter approbatos eligat magis idoneum, & Datarie significet, nec acta concursus transmittat, nisi à Dataria cum id opportunum duxerit, requirantur. Sin vero dicta Beneficia, quibus cura imminet animarum, ex alio quovis capite, quam mensium Apostolicorum, S. Sedis reservata sint; eo sane casu, veteri non immutato more, abstineat Episcopus à ferendo digniori iudicio, & acta concursus ultra Datarie exhibeat.

Licebit tamen Ordinariis pro suo arbitrio familiaribus litteris Datario scriptis eidem denunciare personam, quam censent regendæ Ecclesie magis idoneam, eundemque commoneare, an occultata aliqua, & in actis iuste revicta subistat causa, quæ culpam obstat ad Beneficium, curatum obtinendum.

Nos ipsi postmodum ab hac Sede omnium principum, & Magistra luculentè edocuemus exemplo quanti faciendum sit Episcopale iudicium, quantoque vos honore protequimur, Vener. Fratres in partem nostræ sollicitudinis evocatos; quibus in-

terim Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majori die 14. Decembr. 1742. Pontific. nostri anno tertio.

CIRCA MONIALIUM CONFESSARIOS,

Tom. de Clausura Monasteriorum utriusque sexus, ac Regularium Professione, & Ordinatione.

Ad d. Part. 2. Cap. 3. & Cap. 5. in 1. Præcep. Decal. item ad ejusd. Tom. 1. Par. 4. Cap. 4.

Super designatione Confessariorum extraordinariorum pro Monialibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS,
Servus Servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

Pastoralis curæ Nobis impositæ munus hanc, inter alias, sollicitudinem à Nobis exposcit, ut pusillorum animis in afflictione, & angustia constitutis opportuna solatia, ac remedia afferre non negligamus, quorum ope interiori conscientie tranquillitatem recuperaret, aut conservare valeant, sine qua impossibile est debitam Omnipotenti Deo servitutem alacri, & prompta affectione exhibere. Hujusmodi angoribus, & afflictionibus, confici passim constat Religiosas Mulieres in Claustris degentes, quibus certus, & unicus Sacramenti Pœnitentiæ Minister à Monasterii Prælato ad tres, ut minimum, annos designari solet, cui, si aliquando, præ pudore, vel alia quapiam de causa, non omnes conscientie suæ recessus aperire audeant, atque ideo confessionis integritati detrudere incipiant, in baratrum perditionis æternæ scriptas misere conjiciunt. Quod sane haud raro evenire, satis Nobis exploratum, atque compertum est, tum ex iis, quæ in Apostolicæ Pœnitentiariæ Officio tractari vidimus, dum olim in minoribus constituti plurimum annorum spatio munus Doctoris in Decretis in eodem Officio sustinimus; tum etiam ex iis, quæ in Episcopalis Aconitanæ primum, & deinde in Metropolitana Bononiensis Ecclesie regimine frequenter usu cognovimus; tum demum ex his, quæ sæpius ad nos in Petri Cathedra octavum jam annum, Dei miseratione residentes deferri contingit, sive ex parte diversarum hujusmodi Monialium; quæ animarum suarum angustias paternis oculis nostris identidem lubjicere coguntur, sive ex parte Ven. Fratrum nostrorum Ecclesiarum Antistitum, qui Nobis earundem Monialium in suis Diocæsi bus existentium calamitates ex prælegata causa ortas, aut viva voce, aut per litteras non semel repræsentarunt, ac super ea re Apostolicæ providentiæ opem postularunt. Hinc est, quod Nos earum spiritalibus indigentibus per hanc nostram perpetuè valturam Constitutionem oppor-

tunè prospicere volentes; non quidem intendimus consultissimam illam, & veteris discipline auctoritate roboratam legem tollere, aut abrogare, qua generaliter statutum esse dignoscitur, ut pro singulis Monialium Monasteriis unus dumtaxat Confessarius deputetur, qui Sacramentales Confessiones universæ earum Communitatis excipiat, neque liceat unicuique Moniali peculiarem Confessarium pro libito sibi deligere; sed hoc dumtaxat Nobis propositum est constituere, ut si quando generalis hujusmodi legis rigor, in peculiaribus casibus, non sine animarum detrimento, aut periculo tervari possit videatur; in promptu sit opportuna dispensationis, & indulgentiæ remedia occurrentibus necessitatibus admove.

Sane jam dudum S. Thomas Aquinas, Scholarum Princeps, Ecclesiæque Doctor, in supplemento tertie partis, quest. 8. art. 4. ad sextum, sive in quartum Sententiarum, ex quo commentario delumptum est hujusmodi Supplementum, hoc Superioribus monitum dedit, & subditis suis, quibus certum, & unicum Confessarium designare solet, haud difficulter licentiam concedant confitendi peccata sua alteri Sacerdoti; propterea quod multi infirmi, & imbecilles animo reperiuntur, qui potius eligerent sine Sacramentali expiatione ex hac vita migrare, quam ipsa peccata certo alteri Sacerdoti à Superiore designato aperire. Jam vero Sacrosancti Concilii Tridentini Patres hanc legem districtè sanxerunt, sess. 25. cap. 10. de Regul. ut Episcopi, alique Monasteriorum Prælati, subiectis sibi Monialibus Confessarium extraordinarium duobus, aut tribus vicibus in singulos annos exhibere debeant; per hæc verba: *Præter ordinarium autem Confessorem alius extraordinarius ab Episcopo, aut aliis Superioribus, iis aut ter in anno offeratur, quæ omnium Confessiones audire debeat.* Quod quidem non alia, hæc causa præscriptum fuit, quam quia satis constabat nonnullas aliquando Moniales esse, quæ nulla ratione adduci possent, ut aliud peccatum suum ordinario Confessario confiteantur; adeo ut necesse omnino sit alterius Confessarii copiam ipsis suppere, ut apud hanc de pecc-